

at se paa. Ja, det er, som jeg har sagt dig — æde, det kan du til den store Ædemedaille; men veje et Pund Sukker af, saadan som det skal vejes, det lærer du aldrig i Evighed, Ulykkelige!“

Han blev afbrudt i sin Veltalenhed ved, at en Kunde traadte ind.

Lidt efter viste der sig én til, og i Løbet af de paafølgende Timer indtil Kirketid blev der i det hele et saa livligt Rykind af Byens Folk, at Butikken næsten uafbrudt stod fuldpakket. De fleste kom dog mere for at fordrive en ledig Time med Passiar end for at handle. Købmandens Bod var Mændenes sædvanlige Samlingssted, hvor man mindst én Gang om Dagen søgte hen for at spørge Sogneyt, hente Post og høre efter Dagspriserne.

Stemningen var i Dag ualmindelig trykket. Der var igen denne Morgen gaaet foruroligende Rygter om Provstens og Skibberuppernes Krigsforberedelser. Saa meget var foreløbigt sikkert, at Provsten havde indgivet en Klage over Kapellanen til Bispen og hos denne anmodet om Hr. Hansteds øjeblikkelige Forflyttelse; og man kunde sige sig selv, at Skibberupperne ikke vilde lade denne Udæskning ubesvaret. Efter nogles Paastand skulde Væver Hansen ogsaa med sit sædvanlige skadefro Smil have ytret, at nu blev der ikke Fred i